

мя токмо твоя-та добрина на коя-то и токмо ся надѣвамъ. (Ахъ! Зло-то ми мыслять гнусны-те!) По вече не ся изяснявамъ, защо то неща да увѣря на книга-та една тайность то-лико опасна . . . (Нѣ, небо-то не упрощава та-квива виновати дѣла, скривши много время да оставать.) Познавашъ согласіе-то кое-то днесъ направихме . . . (Ахъ! невѣрная жена!) и надѣвамся че споредъ него ще ся обхо-дишь съ усердіе и мудрость . . . Ако дой-дешъ въ Линколь да мя утѣшишь, ще земе конецъ безпокойсвіе-то ми. (Огнь мя гори, неможа вече) . . . Мужъ мой съ благодареніе ще тя пріеме. (Да, невѣрная, добро-то мое сердце неще мя остави да позная солюбов-никъ-ать си; но що думамъ солюбовникъ-ать? гнусавый-ать преступникъ на должность-та и на пріятелство-то. Неблагодарная жена . . . И возможно ли и Памела моя да е неблаго-дарна? Да, безъ друго неможе вече да ся сомни нѣкой. Не щехъ да повѣрувамъ Кавалерина; не щѣхъ да повѣрувамъ сестра си; Еври е согласна; Артюрь е лажливъ; Памела е невѣрна; но, оныя страхове, оныя слезы, пресладки-те оныя думы? Е, подобни лажи